

## WHO STOLE THE TARTS?

The King and Queen of Hearts were sitting on their thrones when Alice and the Gryphon arrived. There was a great crowd of birds and animals, and all the pack of cards.

Soldiers stood all around the Knave of Hearts, who was in chains, and near the King was the White Rabbit, with a trumpet in one hand and the list in the other.

In the middle of the court was a table, with a large plate of tarts on it. "They look good," thought Alice, who was beginning to feel hungry. "I wish they would finish the trial soon and give out the tarts!" said Alice to herself.

It was Alice's first time in a court of justice. But since she enjoyed reading, she knew the name of most of the things there. "There's a judge, because he has a wig," she said to herself.

The judge was the King and he wore the crown over the wig.

"It must be very uncomfortable," thought Alice.

"And this is the jury-box," continued Alice in her mind, "and those twelve creatures must be the jury." She was very proud of herself for knowing all of these things. "I bet there are only a few girls of my age that know the meaning of it at all." Alice kept looking closely at the jury.

## KDO UKRADL KOLÁČE?

Srdcový Král s Královnou seděli na trůnech, když Alenka s Gryfonem dorazili. Byl tam velký zástup ptáků i zvířat a celý balíček karet.

Vojáci obklopovali Srdcového Kluka, který byl v řetězech, a poblíž Krále byl Bílý Králík, s trubkou v jedné ruce a seznamem v druhé.

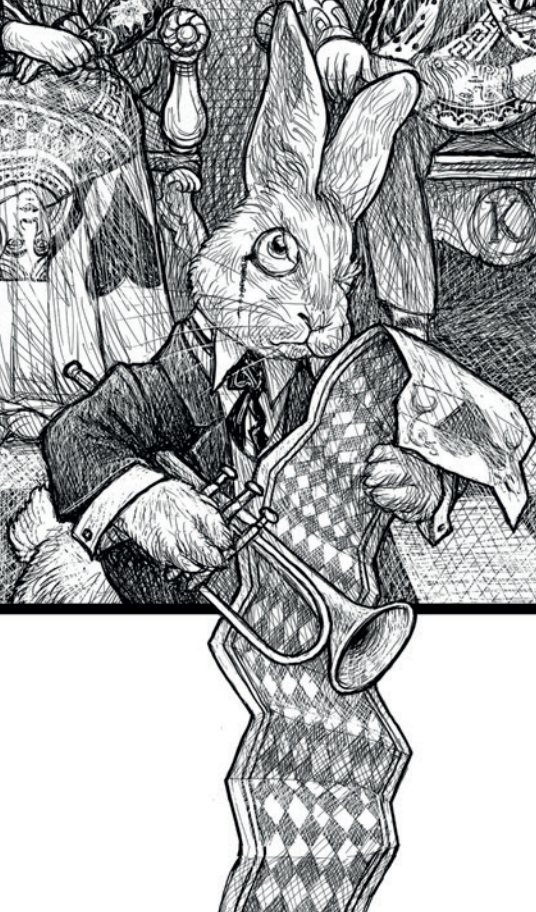
Uprostřed soudu stál stůl s obrovským talířem koláčů. „Vypadají dobře,“ pomyslela si Alenka, která začínala mít hlad. „Kéž by soud rychle ukončili a rozdali koláče!“ řekla si Alenka sama pro sebe.

Bylo to poprvé, kdy byla Alenka u soudu spravedlnosti. Ale protože ráda četla, znala název většiny věcí, které tam byly. „Je tu soudce, protože má paruku,“ řekla si pro sebe.

Soudce byl Král a korunu nosil přes paruku.

„To musí být velmi nepříjemné,“ pomyslela si Alenka.

„A toto budou lavice pro porotu,“ pokračovala Alenka v duchu, „a těch dvanáct tvorů musí být porotci.“ Byla na sebe velmi pyšná, že všechny tyto věci znala. „Vsadím se, že v mém věku je jen pár dívek, které znají význam toho všeho.“ Alenka stále pohledem prozkoumávala porotu.



It was a very strange crowd. Some of the jurors were animals, and the others were birds.

The jury was writing something down.

“What are they doing?” Alice whispered to the Gryphon. “What can they possibly write before the trial’s begun?”

“They’re writing down their names,” the Gryphon whispered to her, “they are worried they might forget them before the end of the trial.”

“That’s idiotic!” begun Alice loudly, but she stopped herself, when the White Rabbit called out loudly, “Silence!”

The King put on his glasses and looked around to find out who was talking. Alice was sitting behind the jury, so she could see that all the jurors were writing down “idiotic”, and one of them didn’t even know how to spell it. Another one of them used a pencil that squeaked so much, Alice couldn’t stand it, and she used the closest opportunity of taking it away. She was so quick, that the poor little juror – it was Bill, the Lizard – had no idea where it went.

Then the White Rabbit blew on his trumpet and said, “Silence in court! The trial of the Knave of Hearts will now begin!” He took out a list of paper, and read:

Byla to velmi podivná skupinka. Někteří z porotců byli zvířata, další byli ptáci.

Porota něco zapisovala.

„Co to dělají?“ zašeptala Alenka Gryfonovi. „Co mohou psát dříve, než začne soud?“

„Píšou svá jména,“ odpověděl Gryfon šeptem, „obávají se, že by na ně mohli do konce soudu zapomenout.“

„To je nesmysl!“ začala Alenka hlasitě, ale zarazila se, když Bílý Králík hlasitě zvolal: „Ticho!“

Král si nasadil brýle a rozhlédl se kolem, aby zjistil, kdo mluví. Alenka seděla za porotou, takže viděla, že všichni porotci zapisují „nesmysl“ a jeden z nich ani neví, jak se to píše. Další z nich psal tužkou, která skřípala natolik, že to Alenka nemohla vydržet, a využila nejbližší příležitosti, kdy ji sebrala. Byla tak rychlá, že chudáček porotce, byl to Bill, Ještěrka, neměl tušení, kam zmizela.

Pak Bílý Králík zatroubil na trubku a řekl: „Ticho u soudu! Proces se Srdcovým Klukem nyní začíná!“ Vytáhl list papíru a četl:

*The Queen of Hearts, she made some tarts,  
All on a summer day.  
The Knave of Hearts, he stole those tarts,  
And took them quite away!*

“Very good,” said the King and looked at the jury. “Time for your verdict.”

“Not yet! Not yet! There’s a lot to come before they can decide!” said the White Rabbit.

“Fine,” said the King. “Call the first witness.”

The White Rabbit blew his trumpet and called out, “First witness!”

The first witness was the Hatter. He came in with a teacup in one hand and a piece of bread and butter in the other hand.

“I’m very sorry, your Majesty, for bringing these in,” he said. “I was in the middle of tea when they called me.”

“You should have finished. When did you begin?” asked the King.

The Hatter turned to the March Hare and the Dormouse who had come with him. “Fourteenth of March, I think,” he said.

“Fifteenth,” said the March Hare.

*Srdcová Královna upekla koláče,  
vše jednoho dne letního.  
Srdcový Kluk ukradl koláče,  
odnesl je pryč, všechny do posledního.*

„Velmi dobře,“ řekl Král a podíval se na porotu. „Nastal čas na váš verdikt.“

„Ještě ne! Ještě ne! Ještě toho hodně přijde, než budou moct rozhodnout!“ řekl Bílý Králík.

„Budiž,“ řekl Král. „Zavolej prvního svědka.“

Bílý Králík zatroubil na trubku a zvolal: „První svědek!“

Prvním svědkem byl Kloboučník. Přišel se šálkem v jedné ruce a kouskem chleba s máslem ve druhé.

„Je mi velmi líto, Vaše Veličenstvo, že jsem je přinesl,“ řekl. „Byl jsem uprostřed čajového dýchánku, když mě povolali.“

„Měl jsi ho dokončit. Kdy jsi začal?“ zeptal se Král.

Kloboučník se obrátil na Zajíce Březňáka a Plcha, kteří s ním přišli. „Myslím, že čtrnáctého března,“ řekl.

„Patnáctého,“ řekl Zajíc Březňák.

“Sixteenth,” argued the Dormouse.

“Write that down,” the King said to the jury. They quickly wrote it down.

“Take off your hat,” said the King.

“It isn’t mine,” said the Hatter.

“Stolen!” the King exclaimed, then he looked at the jury. “Write that down.”

“I keep hats to sell,” explained the Hatter. “I don’t have a hat myself. I’m a Hatter.”

“Give your evidence,” said the King, “and calm down or we’ll cut off your head.”

This didn’t help to calm the Hatter at all. He was so nervous he bit a piece out of his teacup instead of the bread-and-butter.

Just then Alice had a strange feeling. Soon she understood what it was, she was growing bigger again. At first, she thought she would leave, but then she decided to stay, at least for as long as she could fit in.

“Don’t push me,” said the Dormouse, who was sitting next to her. “I’m falling off my seat.”

“I’m sorry,” Alice said politely. “I’m growing bigger, you know.”

„Šestnáctého,“ hádal se Plch.

„Zapište to,“ řekl Král porotě. Rychle to zapsali.

„Sundej si klobouk,“ poručil Král.

„Není to můj klobouk,“ odpověděl Kloboučník.

„Ukradený!“ vykřikl Král a pak se podíval na porotu. „Zapište to.“

„Nechávám si klobouky na prodej,“ vysvětlil Kloboučník. „Já sám klobouk nemám. Jsem kloboučník.“

„Předlož své důkazy,“ řekl Král, „a uklidni se, nebo ti setneme hlavu.“

To Kloboučníka vůbec neuklidnilo. Byl tak nervózní, že místo chleba s máslem ukousl kousek ze šálku.

V tu chvíli přepadl Alenku zvláštní pocit. Brzy pochopila, o co jde, znovu se zvětšovala. Nejprve si myslela, že odejde, ale pak se rozhodla zůstat, alespoň do té doby, dokud se tam vejde.

„Nestrkej do mě,“ řekl Plch, který seděl vedle ní. „Padám ze židle.“

„Mrzí mě to,“ řekla Alenka zdvořile. „Zvětšuji se, víš.“

“Well, don’t do that here,” said the Dormouse angrily.

“Hey! You are growing too!” said Alice.

“Yes, but not so quickly!” said the Dormouse and left to find another seat.

Then the Queen said, “Bring me the list of the singers in the last concert!”

“Give us the evidence,” repeated the King.

The Hatter’s face turned pale. “I’m a poor man, your Majesty,” he began, and his voice was shaking, “and the most things twinkled after that – only the March Hare said–“

“I didn’t say anything!” said the March Hare quickly.

“You did!” said the Hatter.

“Then I deny it!” said the March Hare.

“Well,” said the Dormouse and fell asleep.

“So I cut some more bread-and-butter–,” said the Hatter.

“What did the Dormouse say?” asked one of the jurors.

“I don’t remember,” said the Hatter. The Hatter was still talking, but nobody understood a word of it. The King looked at the Queen, and the Queen called the executioner.

„No tak to nedělej tady,“ řekl rozzlobeně Plch.

„Jú! Taky rosteš!“ řekla Alenka

„Ano, ale ne tak rychle!“ řekl Plch a odešel si najít jiné místo.

Potom Královna řekla: „Přineste mi seznam zpěváků z posledního koncertu!“

„Předlož své důkazy,“ zopakoval Král.

Kloboučnickova tvář zbledla. „Jsem chudý muž, Vaše Veličenstvo,“ začal a hlas se mu třásl, „a většina věcí se zatřpytila až poté, co Zajíc Březňák řekl...“

„Nic jsem neřekl!“ řekl Zajíc Březňák rychle.

„Ale řekl!“ nedal se Kloboučník.

„Tak to tedy popírám!“ řekl Zajíc Březňák.

„No,“ řekl Plch a usnul.

„Takže jsem ukrojil další chléb s máslem,“ řekl Kloboučník.

„Co řekl Plch?“ zeptal se jeden z porotců.

„To si nepamatuji,“ řekl Kloboučník. Kloboučník stále mluvil, ale nikdo nerozuměl ani slovo. Král pohlédl na Královnu a ta zavolala kata.

When the nervous Hatter saw this, he dropped his bread and butter, and went down on one knee. "I'm a poor man, your Majesty," he said again.

"And a very poor speaker," said the King. "If that's all you know, you may stand down<sup>16</sup>," said the King.

"I can't go any lower," said the Hatter, "I'm already on the floor."

"In that case, you may sit down," said the King.

"I'd rather finish my tea," said the Hatter.

"You may go," said the King and the Hatter left as fast as he could.

The King turned to the White Rabbit. "Call the next witness," he said.

The next witness was the Duchess's cook, who carried the pepper-box in her hand. She spoke very angrily and said "I won't give any evidence." The King looked nervously at the White Rabbit to call another witness.

"Your Majesty must speak to all the witnesses," said the Rabbit.

"Well if it's a must," said the King. He folded his arms and frowned at the cook. Then he said, "What are tarts made of?"

Když to uviděl nervózní Kloboučník, upustil chléb s máslem a poklekl. „Jsem chudý muž, Vaše Veličenstvo,“ zopakoval.

„A velmi špatný mluvčí,“ řekl Král. „Pokud je to vše, co víš, můžeš odstoupit,“ řekl Král.

„Nemohu jít níže,“ řekl Kloboučník, „už jsem na podlaze.“

„V tom případě se můžeš posadit,“ řekl Král.

„Raději bych si dopil čaj,“ odpověděl Kloboučník.

„Můžeš jít,“ řekl Král a Kloboučník odešel, jak nejrychleji mohl.

Král se obrátil k Bílému Králíkovi. „Zavolej dalšího svědka,“ řekl.

Dalším svědkem byla kuchařka Vévodkyně, která v ruce držela pepřenku. Mluvila velmi rozzlobeně a řekla: „Nebudu předkládat žádné důkazy.“ Král nervózně pohlédl na Bílého Králíka, aby zavolaal dalšího svědka.

„Vaše Veličenstvo musí mluvit se všemi svědky,“ řekl Králík.

„Pokud je to nutné,“ řekl Král. Založil ruce a zamračil se na kuchařku. Potom řekl: „Z čeho jsou koláče upečeny?“

“Mostly pepper,” said the Duchess’s cook.

“What a surprise!” thought Alice to herself.

“Sugar,” said the Dormouse sleepily.

“Cut off its head!” shouted the Queen.

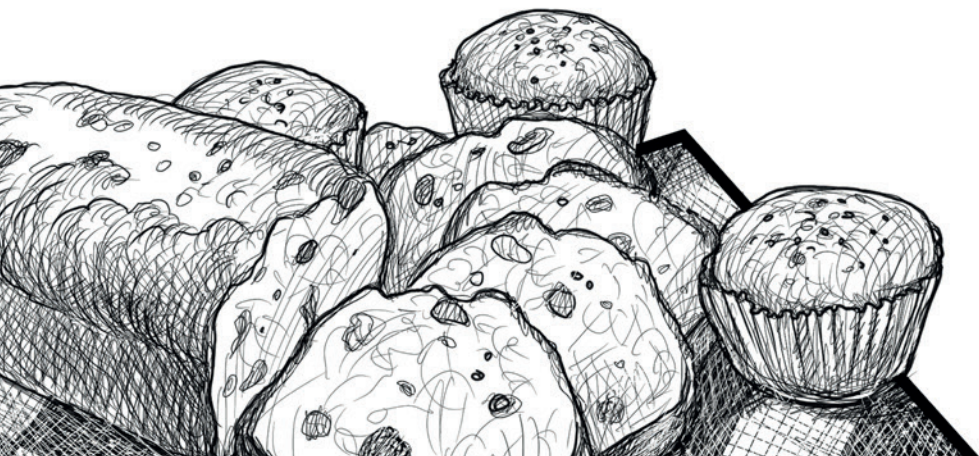
For a moment there was such confusion in the room caused by a Dormouse, that by the time it stopped, the cook had left.

“Never mind!” said the King. “Call the next witness.”

“Must we?” asked the Queen. “I am getting a headache.”

Alice watched while the White Rabbit looked at the names on the piece of paper.

Then, to her surprise, he called out, “Alice!”



„Převážně z pepře,“ řekla kuchařka Vévodkyně.

„To je ale překvapení!“ pomyslela si Alenka pro sebe.

„Cukr,“ řekl ospale Plch.

„Setněte mu hlavu!“ křičela Královna.

Na okamžik v místnosti nastal takový zmatek způsobený Plchem, že za dobu, než ustal, kuchařka odešla.

„Nevadí!“ řekl Král. „Zavolej dalšího svědka.“

„Je to nutné?“ zeptala se Královna. „Začíná mě bolet hlava.“

Alenka sledovala, jak se Bílý Králík dívá na jména na kousku papíru.

Potom k jejímu překvapení zvolal: „Alenka!“

